

ката. Не тъй лесно се забравя единъ старъ другаръ.

— Я слушай, какво ще ти кажа, Мулешко, — нѣкакъ на себе си каза дѣдо Радъ.

— Какво каза, дѣдо?

— Намислилъ съмъ нѣщо. За твое добро. Искамъ всичко да оставя на тебе, искамъ да те осиновя. Ще останешъ при мене. Нѣма да ходишъ да свиришъ на хората. Друга работа ще заловишъ. Ето градинката. Ще я насадимъ напролѣтъ съ цвѣтя. Ще ги продавашъ въ града. Търсятъ се. За хлѣба сѣ ще има... А, кажи, съгласенъ ли си?..

Мулешко не очакваше такова предложение и не знаеше какво да отговори.

— Питамъ те, съгласенъ ли си? Азъ сериозно ти говоря.

— Дѣдо! — хвърли се зарадвавъ и просьзънъ Мулешко въ краката на стареца.

— Момчето ми, чедото ми! — съ умиление го запрегърща дѣдо Радъ. — Ти си мое момче, ти нѣма да ме оставишъ.

— Нѣма, дѣдо, ще остана. Ахъ колко съмъ ти благодаренъ! Най-после и азъ си намѣрихъ домъ и родители.

— Утре ще уредимъ всичко въ сѣда. Да бжедешъ сигуренъ... Свѣтна и на мене на старини.

На другия день дѣдо Радъ озакони осиновяването на Мулешка.

ПЪРВИТЪ кокичета, които Мулешко набра отъ градинката, занесе и остави върху гроба на стария си приятелъ. А когато пролѣтъта разцвѣна съ всичката си свежестъ, багри и зеленина, градинката на дѣдо Радъ се бѣше превърнала на единъ голѣмъ шарентъ, свѣтълъ килимъ, надъ който бръмчеха златни пчелички и пѣстри пеперуди.

Мулешко работѣше подъ ръководството на дѣда си. И сегисъ-тогисъ, когато почиваше, хармоничката му проплакваше и спомняше за изгубения другаръ.

Всѣка сутринъ той обираше разцѣфналитъ цвѣтя и ги занасяше въ града на цвѣтопродавчитѣ. Когато минаваше улицитѣ, въ които е разигравалъ куклитѣ, ставаше му мъчно отначало, но после свикна.

Той напълно се отдаде на новото си занятие, но не забравяше всѣка недѣля да занесе по единъ букетъ върху гроба на чича Герча.

Гждулката и сандѣчето съ куклитѣ бѣха приборни въ голѣмия сандѣкъ на Дѣдо Радъ, отдето ги изваждаше понѣкога Мулешко, за да развеселява купувачитѣ на цвѣтата му, когато идваха да видятъ градинката, съ която той се гордѣеше.

Никола Никитовъ

МОЛБАТА НА РИБАРЧЕТО

Реве морето съ яростъ дива —
зловещо бурята бѣспѣй;
стъклата силенъ дѣжаъ облива,
небето губи се, тъмнѣй.

— О, Боже, чуј ми ти молбитѣ —
на татка здрави сили дай,
въ неравната борба съ вълнитѣ
подирепяй го, за да изтрай.

Всесилень, всемогъщъ си, Боже,
а бурята е страшна, зла.
Елничъкъ Ти си, който можешъ
да го запазишъ отъ беда.

Безъ неговата топла грижа
какво ще стане съ мама, съ менъ?
Безъ него въ бедната ни хижа
не ще настѣпн свѣтълъ день...

А вѣнъ морето съ ревъ зловещо
пронизва падналия мракъ.
— О, Боже, моля те горещо —
върни ми моя татко драгъ.

Нора Генева